

ІСТОРИЧНІ І ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ ВИНИКНЕННЯ ПИТАННЯ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ І ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКОЇ КУЛЬТУРНО-ЦИВІЛІЗАЦІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Анотація. У статті розглядається питання становлення культурно-цивілізаційної ідентичності у Латинській Америці та роль культурної спадщини і пов'язаних із нею процесами в еволюції цього явища. Аналізується питання етнічної та соціальної складової латиноамериканських спільнот в межах історичних етапів розвитку регіону, особливості їх формування з огляду на міграційні процеси колоніального та постколоніального періоду та культурний вплив зі сторони представників інших цивілізацій. Досліджується політичний аспект цього феномену, а саме протистояння країн регіону політиці експансіонізму з боку колишньої метрополії - Іспанії та Сполучених Штатів Америки.

Ключові слова: культурна ідентичність, Латинська Америка, культурні цінності, культурна спадщина.

Abstract. The article is devoted to the formation of the cultural and civilizational identity in Latin America and the role of cultural heritage and the processes related to the evolution of this phenomenon. It analyzes the issue of ethnic and social aspects of the Latin American communities in terms of historical stages of development of the region, special features of its formation in view of the migration processes of colonial and post-colonial period and cultural influence from the part of representatives of other civilizations. We investigate the political aspect of the phenomenon, namely regional countries' opposition to expansionist

* аспірантка кафедри країнознавства Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка

policy by the former mother country - Spain and the United States of America.

Key Words: *cultural identity, Latin America, cultural values, cultural heritage*

Аннотація. *В статті розглядається питання становлення культурно-цивілізаційної ідентичності в Латинській Америці, а також роль культурного насліддя і зв'язаних з нею процесів в еволюції даного явлення. Аналізується питання етнічної і соціальної складової латиноамериканських спільнот в межах історичних етапів розвитку регіону, особливості їх формування з урахуванням міграційних процесів колоніального і постколоніального періоду і культурне впливання з боку представителів інших цивілізацій. Досліджується політичний аспект даного феномена, а саме протистояння країн регіону політиці експансіонізму з боку колишньої метрополії - Іспанії і Сполучених Штатів Америки.*

Ключевые слова: *культурна ідентичність, Латинська Америка, культурні цінності, культурне насліддя*

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. *Культурне надбання і культурно-цивілізаційна ідентичність є поняттями, що тісно межують особливо в сучасних реаліях, що мають місце у Латинській Америці. У світі немає іншого регіону де десять держав мають одну мовну основу і близьку єдність, що стосується як локальних індіанських мов так і інтегрованих європейських, спільну історичну долю, однорідну конфесійну належність і схожі геополітичні характеристики. Ідентичність у регіоні поділяється на декілька основних складових суспільств, ті що утворилися за рахунок міграційних процесів у Європі, тобто за рахунок асиміляції на своїй території європейців, зокрема від південних штатів Бразилії до аргентинської Патагонії, спільноти, що мають у своєму підґрунті примусово завезених рабів переселенців з Африки, які проживають у карибській зоні і північно-східній*

частині Бразилії і суспільство, що включає в себе головним чином метисів та у значній мірі індіанське населення у Мезоамериці і Андських країн. Особливої уваги заслуговують індіанські держави. Необхідно зазначити, що індіанський фактор довгий час не був у достатній мірі виражений у суспільному сприйнятті і на офіційному рівні. Самоідентифікація все частіше орієнтується на індіанське походження. Етнічний фактор прослідковується у лівих поглядах. Вплив індіанського фактору можна побачити у політичному житті та електоральних процесах у Болівії, Еквадорі, Перу, Мексиці, Гватемалі. Політичний розвиток у цих державах вже є невід'ємним від суспільних течій та рухів пов'язаних із індіанізмом, що перейшло у фазу активної політичної організації. Основним принципом будь-якої цивілізації є підтримка соціального життя на основі ціннісних критеріїв. Культурна спадщина у її ціннісному вираженні складає найбільш суттєву основу цивілізації.

Виділення невіршених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття. Не було досліджено яким чином процеси збереження культурної спадщини впливають на становлення та підтримання латиноамериканської культурної ідентичності. Невіршеним є питання процесу формування спільної політичної свідомості у Латинській Америці на основі культурно-цивілізаційної ідентичності, з урахуванням історичних подій, які змінили структуру населення регіону, шляхом створення новоінтегрованих етносів і згодом спровокували бажання цих етносів утворити політично ідентифіковане суспільство, і яке в свою чергу, позиціонує себе як однорідну спільноту в рамках регіону на основі спільних політичних і культурних цінностей.

Метою статті визначено розкрити політичні і історичні корені становлення культурно-цивілізаційної ідентичності Латинської Америки. Проаналізувати зв'язок між культурною спадщиною і формуванням зазначеної ідентичності. Дослідити основні етапи та фактори в історичному і політичному контексті, що сприяли сучасному становищу речей.

Основний зміст дослідження. Культурна спадщина є вагомим фактором збереження культурно-цивілізаційної ідентичності, оскільки зосереджує у собі фундамент спільного культурного надбання та ідентичності розмаїття народів, що проживають в окремій державі, регіоні або континенті. Усвідомлення національної культурної ідентичності є можливим лише за наявності представників різних культур, що прагнуть досягнути культурні цінності один одного та прямо до них долучитися. На сьогоднішній день не існує спільного підходу щодо виділення сталого поняття національно-культурної ідентичності і підтримання її існування, тим не менш кожне з них наголошує на великому значенні культурної спадщини у формуванні єдиного культурно-цивілізаційного простору з одного боку і збереження етнічних особливостей народів з іншої. Наведемо декілька підходів, щодо бачення ідентичності так, традиційна ідентичність втілює у собі базові риси національного характеру і цінності, які існували протягом історичного розвитку того чи іншого народу, і які не можуть бути викорінені за будь-яких нових історичних обставин. Другий підхід говорить про набуття альтернативної нової ідентичності в умовах впливу глобалізації себто цивілізаційної. Третя точка зору наголошує на певній множинній ідентичності, з огляду на те, що людина це істота, що постійно змінюється, яка не може мати лише одну ідентичність. Все вищезазначене знаходить відображення у латиноамериканських культурних і політичних реаліях. Інші види національно-культурної ідентичності детермінують як соціальну, культурну і групову ідентичність, що засновується на ідеях того, що людина ототожнює себе із певною суспільною позицією, культурними традиціями, етичною групою і іншою певною спільнотою відповідно. Національна ідентичність може бути досліджена, водночас як суспільство із високим культурним рівнем, основоположну роль у розвитку якого відіграє національна мова і як ідентифікація представників суспільства із певним набором цінностей, традицій, звичаїв та символів. Особистість або та чи інша спільнота має усвідомлювати своє місце в історії та суспільстві, бути здатною

створювати культуру, встановлювати міжкультурний і міжцивілізаційний діалог із представниками інших культур та інтегрувати нові традиції і цінності. З огляду на це культурна спадщина виступає в якості фундаменту культури, а також основною умовою її існування і відтворення. Ми маємо зазначити, що велике значення у формуванні та збереженні ідентичності є не лише прийняття культурних, історично сформованих і створених цінностей і ідеалів конкретної культури, але й їх наслідування наступними поколіннями як національного надбання. Міжнародна спільнота вважає, що розмаїття культур є рушійною силою розвитку держави і умовою повноцінного інтелектуального і духовного життя людей.

Задля розуміння виникнення проблеми охорони культурної спадщини у політичному дискурсі латиноамериканських держав необхідно звернутися до історичних і політичних витоків й обставин, що передували їй сучасній появі.

На терені Латинської Америки поступово склалося два осередки ранніх цивілізацій: Мезоамерика, яка займала територію сучасних центральної і південної Мексики, Гватемали, Белізу, західні райони Гондурасу і Сальвадору, та Андська область, яка займала сучасні Колумбію, Еквадор, Перу, Болівію і північ Чилі. Найдавнішою з відомих нині цивілізацій доколумбової Америки є культура ольмеків, яка існувала на території Мексики у XIV-III ст. до н. е. На південному сході Мексики і на території країн Центральної Америки, а саме Белізу, Гондурасу та Гватемали знаходилася та розвивалася цивілізація майя, що налічувала біля 100 міст-держав. У кінці XII ст. з півночі сучасної Мексики іммігрували на південь ацтеки. Найвизначніша цивілізація у Південній Америці є імперія інків або *Тауантіносуйу* (мовою кечуа — чотири з'єднані між собою сторони світу). Формувалася вона на південному сході сучасного Перу, займала більшість території сучасного Еквадору, масштабну частину Болівії, Чилі та Аргентини. протягом XII — XV ст.

До сьогодні колоніальне завоювання Америки Іспанією залишається болючою раною у свідомості індіанських народів. Відмінності у рівні суспільно-політичного розвитку індіанських племен і народностей на момент

завоювання зумовили і відмінності в соціально-економічній організації колоній. Латиноамериканська цивілізація асимілювала локальні культури, які не існували у Європі і були майже повністю знищені у Північній Америці, значення котрих змінюється від Мексики, Центральної Америки, Перу і Болівії з одного боку до Аргентини і Чилі з іншого. Політична еволюція і економічний розвиток у Латинській Америці значно відрізняються від моделей, що є наявними у європейських і північноамериканських державах. Індивіди, що населяють сам регіон мали довгий час суб'єктивну самоідентифікацію. Латиноамериканська цивілізація стала розвиватися індивідуальним, характерним тільки для неї чином, що якісно відрізняло її від інших західних цивілізацій. [1]

Протягом останніх десятиліть зросло занепокоєння щодо стану культурної спадщини на локальному та міжнародному рівнях. Свідченням цьому стала спроба надати концепту процесу її збереження та захисту, його нормалізувати і регламентувати, а також конкретні дії, що відображалися у заключенні важливих міжнародних договорів, конвенцій, хартій укладених у сфері культури, декларацій.

Колонізація Америки стала одним з визначних факторів зміни цивілізаційного наповнення регіону. Епоха колоніалізму тривала протягом трьох століть, за цей час у наслідок синтезу місцевого населення, європейських переселенців, та їх нащадків і рабів завезених із Африки сформувалося сучасна латиноамериканська цивілізація і спосіб її соціального устрою. Американська революція 1775 — 1783 рр. і Велика французька революція 1789-1799 рр. сприяли активізації визвольного руху латиноамериканських колоній, так як революційні і наполеонівські війни відволікли увагу європейських держав від регіону і своїх володінь на його території. Ці події сприятливо вплинули на здобуття іспанськими, португальськими і французькими колоніями своєї свободи.

Влада Сполучених Штатів Америки вирішила проводити експансіоністську політику щодо регіону Латинської Америки. О. А. Кравчук

зазначає, що військово дипломатичний і економічний тиск з боку США та провідних країн Європи з додатком вузько корисливих інтересів латифундистів і торгівельних кіл стали причиною фактичного перепону політичному закріпленню ідеї латиноамериканської солідарності. Після політичного звільнення від колоніального загарбання довгий час регіон переживав політичну нестабільність і економічний занепад, а республіканські принципи і демократичні інститути через які завуальовано діяли диктатури і авторитарні режими. Латинська Америка визначається своєю унікальністю і специфічністю історичного та цивілізаційного розвитку, що фактично обумовило подальші тенденції її існування. Регіон, що ми досліджуємо не є провідним у глобальній міжнародній системі, хоча на думку П. Яковлева, російського дослідника, він значно збільшив свою економічну і політичну вагу навіть при деформації економіки і гальмування соціального розвитку латиноамериканських націй. Причини цих негативних явищ і сьогодні здійснюють несприятливий вплив на внутрішнє і міжнародне становище країн, знижують ефективність державних і регіональних інституцій та сповільнюють нормальне стабільне функціонування громадянського суспільства.

Сучасний етап розвитку регіону обумовлюється і характеризується двома основними факторами, а саме світовими процесами глобалізації і внутрішніми економічними і соціально-політичними трансформаціями. Аргентинський вчений М. Гаретта казав, що “латиноамериканська єдність це реальність що увібрала у себе багато відмінностей, цілком закономірних у рамках непорушної структури вищого порядку. Ідеал інтеграції, який в усі часи розділяли найбільш поважні представники Латинської Америки, не втрачає своєї сили. Ми вважаємо, що культурні спільноти, якими є нації, що формують Латинську Америку, удосконалюються і взаємозбагачують один одного у межах об'єднуючого їх континенту”. [3] Зі свого боку вважаємо доцільним перерахувати фактори, що впливають на формування латиноамериканської єдності і є ознаками спільності цілого регіону. До таких

факторів належать спільна територія та корені походження, мови та релігії, колоніальне минуле, тотальна залежність від США. Культурна та історична спадщина регіону є фактичними рефлексорами цих факторів. Стимуляторами єдності латиноамериканських народів є спільна історія, пошук спільного ворога у минулому та у сучасності, що відображається у забарвленні взаємовідносин між державами Латинської Америки і потенційних опонентів у різний період часу. Так під час війни за Незалежність (1800 — 1826) таким ворогом для корінного населення була Іспанська монархія, іспанський абсолютизм не тільки як військова і адміністративна сила, але як чинник знищення традиційного способу життя і культури і фактор експансії нової ідеології. Тобто довгий час на терені регіону основною ідеєю, що керувалися політичні кола і просте населення був антиіспанізм. Задля висвітлення подальшого розвитку латиноамериканської суспільної думки, автор хотів би навести слова аргентинського революціонера Естебана Ечеварія після того як Іспанія віддала свої завойовані території , який говорив, що незалежна Америка ще досі несе із собою ознаки підлеглості, залишки “імперіалістичного одягу” тієї нації, що була її господарем і продовжує слідувати неприйнятній моделі життя при новому порядку. В цілому два рокових явища спадщини іспанської корони, її звичаї та законодавство, гальмували прогресивний розвиток держав після американської революції. Таким чином, спираючись на його твердження, соціальна емансипація Америки могла бути досягнута тільки у тому разі, якщо вона відкине цей спадок і сконцентрує увагу на своїх можливостях створити власного образу. Після боротьби за незалежність і здобуття останньої антиіспанізм новосформованих латиноамериканських народів, виступаючи як один з найважливіших чинників, що створив дуже тісний окремий зв'язок між населенням регіону, став відігравати ще одну суттєву роль. [5] Антиіспанізм відображався не лише у політичних ідеях громадських течій, суспільній думці, тощо, але й вплинув на витвори культури, продукти культурної діяльності, на культурну спадщину Латинської Америки. Ідеї спільної

континентальної єдності і антиіспанізму були непросто виражені у суспільних настроях, вони постали основоположним фундаментом побудови нової культурної і політичної ідентичності. Є твердження, що наявність подвійного громадянства є свідомством тісних зв'язків деяких з країн Латинської Америки. Мова визначається як феномен, належить до культурної нематеріальної спадщини. Складнішою постає ситуація із багаточисельними індіанськими мовами Латинської Америки, які налічують 1500 і на яких говорить 28 млн людей. [1]

Автор розглядаючи етнічний фактор у формуванні латиноамериканських народів та культур вважає доцільним поділити їх на три великі групи. По-перше нації, у яких можна прослідити локальні індіанські елементи у сфері культури. До таких належать Мексика, країни Центральної Америки (окрім Коста-Ріки, за твердженням деяких дослідників) і особливо серед них виділяються андські країни. Цю зону ще називають Індоамерикою. По-друге, нації у формуванні яких простежується у різний ступінь африканський вплив, що створює афро-американську культуру. Таку культуру представляють Гаїті, Куба, Пуерто-Ріко та інші острівні держави Карибського басейну, Бразилія, і менш виражено індивіди афро-американської етнічної групи є наявними у Венесуелі та Колумбії. І по-третє, країни де превалює населення європейського походження, до них відносяться Аргентина, Уругвай, Парагвай, Коста-Ріка, Чилі, де нащадки вихідців з Європи і білих іммігрантів складають приблизно 80-90% від загального населення. Тобто ми бачимо певне поєднання Індо-, Афро- та Євро-Америк у єдиний комплекс, що формує собою Латинську Америку і латиноамериканську цивілізацію як таку. Уваги в даному контексті заслуговує також і Карибський басейн чия географічне розташування зробило його місцем зіткнення самих різноманітних рас, цивілізацій, інтересів та цілей. Взагалі існує декілька схем поділення по зонах Латинської Америки у відповідності до різних ознак, що лежать в основі цього поділу. Педро Енрікес Уренья, домініканський соціолог, пропонував звести до однієї групи лише “іспанської” Америки на вісім зон і

субрегіонів. Деякі з них співпадають із кордонами держав, інші створюють комплекс із декількох країн. Його систематизація виглядає наступним чином: 1) Мексика, 2) країни Центральної Америки (Гондурас, Нікарагуа, Коста-Ріка, Панама, Сальвадор, Гватемала); 3) антильські країни (Куба, Домініканська Республіка, Пуерто-Ріко); 4) Венесуела; 5) Колумбія; 6) андські країни (Перу, Болівія, Еквадор); 7) Чилі; 8) країни Ла-Плати (Аргентина, Уругвай).

С.П. Мамонтов стверджує, що таке районування має бути допрацьованим і доповненим з огляду на актуальні міжнародні політичні, соціальні і культурні процеси. На його думку, необхідно додати ще один субрегіон, якщо говорити про повний склад Латинської Америки, він має на увазі Бразилію. В свою чергу Антільський регіон має розглядатися із складом франкомовних країн, а саме Гаїті, Гваделупу, Мартініку, Французьку Гвіану, хоча маємо зазначити що останій підхід визиває певні суперечності. Культурні розмежування можуть бути відносними. Однак окремі країни, такі як Коста-Ріка і Парагвай, важко віднести до конкретних соціо-етнічних або гео-цивілізаційних просторів і обмежувати їх певними рамками. Венесуела і Колумбія Початок першої хвилі міграції припадає на XVI ст. до територій що потрапили під її вплив увійшли ті, що входять до складу сучасних Мексики, Центральної Америки, Колумбії, андських та антильських країн. Друга хвиля, у XVII ст. мала наслідком переселення європейських мігрантів на південь регіону і відповідно їх вплив на формування народів, що населяють сучасні країни Латинської Америки. До цих країн належать Бразилія, Аргентина, Уругвай і Чилі. Етнічний фактор за своєю сутністю є набагато складнішим від соціального. Необхідно враховувати субстратифікацію і суперстратифікацію, себто цивілізацію, що включає в себе локальні племена та народи, які існували до початку колонізації і ту, що вже інтегрувала в себе нашаровування нових похідних етносів та культур. [1] Так, якщо в таких країнах як Мексика, Колумбія і тих, що складають Центральну Америку і Андський субрегіон іспанська культура підчас колонізації у певній мірі

нашаровувалося на багату культурну спадщину високорозвинених індіанських цивілізацій, взаємодіючи із ними і формуючи синтетичні форми і об'єднання, то на півдні, у державах субрегіону Ла-Плата, у центральних районах Чілі і Бразилії культурно-цивілізаційний взаємодії фактично відбувалися в умовах практичної відсутності субстратифікації і ізолюваності від метрополії. Культурна спадщина американських індіанців була зруйнована у насильницький спосіб, локальна релігія витіснена католицизмом, шляхом розповсюдження євангелізації. Однак замість тотального знищення аборигенних цивілізацій і культур, відбулася абсорбація культури завойовників при збереженні традицій корінного населення. До сьогодні "індіанська Америка" зберігає генетичний зв'язок із доколумбовими цивілізаціями, з яких основними вважаються майя-кіче, інки, ацтеки, чибча-муїски тощо. У Мексиці, Еквадорі, Перу і Болівії індіанці та метиси за деякими даними складають 87% населення. У Латинській Америці головним чином ці країни представляють залишки традиційних цивілізацій, що існували до Колумба і їх нащадків. Цей багаточисельний етнос та ті його представники, що не відчували на собі техногенного впливу та специфіки соціальної організації суспільства, зберігає особливе світосприйняття і етнічну психологію. Таке взаємопроникнення обумовило той самий ідентичний код, що зараз являє собою ознаку латиноамериканської цивілізації. Іншою ознакою є протистояння зовнішнім ворогам, що перешкоджають вільному політичному, економічному і культурному розвитку регіона. Проголошення 2 грудня 1823 року доктрини Монро з її принципами неколонізації, невтручання і неприєднання не призводило до яких-небудь зобов'язань, але закріплювало претензії на провідну роль у західній півкулі. Скликання Панамського міжамериканського конгресу 1826 року мало надати реальну можливість чітко проголосити і свої цілі у Латинській Америці. Зазначений конгрес був першою спробою об'єднання латиноамериканських країн у єдиний союз. У Панамському конгресі брали участь чотири іспано-американські держави: Перу, Колумбія, Мексика і Сполучені Штати

Центральної Америки. Даний захід залишився безрезультативним з ряду причин, що й надалі обумовлювали регіональний політичний і економічний стан. Подібні проекти об'єднання вкрай негативно зустріли США і Англія, які не воліли, щоб слабкі новоутворені роздроблені латиноамериканські республіки прийшли до консолідації взаємовідносин. США відмовилися відправляти своїх представників. Міжнародні відносини із Сполученими Штатами Америки взагалі займають особливу роль у політичному житті регіону, із часу боротьби за незалежність обох континентів. У 1815-1822 роках після закінчення війни із Великобританією і до визнання незалежності латиноамериканських держав, постійний зріст суспільного інтересу до революції проти колоніального загарблення зтикався із помірним курсом федеральної влади. Прийнятий курс політики нейтралітету дозволяв північноамериканським торговцям вигідно проводити комерційну діяльність із обома сторонами конфлікту, Іспанської короною і її колоніями, потенційні переговори з Іспанією щодо можливих доданих територій до складу США не давали вільно діяти їх управляючому апарату. У ті роки було створено досить впливову суспільну течію у підтримку “південних братів”. Її представники не тільки прагнули посприяти скорішому визнанню незалежності іспанських колоній, але й були переконані у перспективах що стосувалися демократичного розвитку нових південноамериканських колоній і політики панамериканської єдності. Основною причиною антиамериканізму була експансіоністська економічна політика США, яка проводилася одночасно із відкритою інтервенцією у зовнішню політику держав Латинської Америки. Комплекс держав Латинської Америки починаючи із 1495 року завжди піддавався зовнішній інтервенції. [2] Система міжнародних відносин у регіоні не могла розвиватися у стабільний спосіб. “Єдині у своєму розмаїтті” - цей політичний лозунг став основою побудови внутрішньо-державної і зовнішньої внутрішньо-регіональної політики держав, щодо конструювання взаємовідносин між собою. Сьогодні на формування культури, в даному випадку спільної регіональної культури, значно впливає політичний фактор, і

пов'язані із нею соціальні процеси, що мають усі риси важелю ідеології.

Латиноамериканська регіональна підсистема міжнародних відносин прагне закріпити себе на різних стратах задля можливості протистояння впливу інших зовнішніх підсистем на її повноцінне існування. У політичних відносинах країн регулярно підіймається питання відношення державного до загально регіонального, підйом національної самосвідомості — загроза традиційній спільності латиноамериканських народів. Посилення уніфікуючих тенденцій у світових та регіональних процесах до поступового зникнення національно-специфічних якостей. Відсутність з кінця XIX ст. суттєвих конфліктів визначила шлях мирного співіснування країн, хоча безумовно за часів іспанського і португальського колоніального експансіонізму залишилася певна кількість не вирішених територіальних суперечок. Тільки Болівія втратила значну частину своїх територій у Чакській війні з Парагваєм (1932-1935 рр.), у 1969 р. сталася так звана “футбольна війна” між Сальвадором та Гондурасом і у 1995 р. конфлікт між Еквадором і Перу. На думку Іванова Н. С. головну роль у підтримці миру у регіоні зіграла специфічна латиноамериканська ідеологія, спільність зовнішньо-політичного дискурсу, яка розуміє під собою відсутність ворожнечі до сусідніх країн. Із часу епохи колоніалізму і до кін. XX ст. - поч. XXI ст., регіон перетерпав значні перетурбації у культурно-цивілізаційних, політичних і економічних просторах. Необхідно враховувати етнічні особливості народів, що населяють Південну, Центральну і Північну Америку. Охорона культурної спадщини є певною похідною від загальної ідеології, яка стала поступово формуватися при побудові взаємовідносин між державами регіону з метою уніфікації своїх дій у боротьбі за досягнення політичної і економічної незалежності. Такі спільні дії було обумовлені бажанням вийти з-під необмеженого контролю з боку США. Культурна регіональна ідентичність стала новим кроком на шляху до інтеграції, оскільки призвела до змін у масовій свідомості. Підйом національної ідеї окреслив нові орієнтири політичного і культурно-цивілізаційного самосприйняття. [4]

Особливий інтерес представляє собою експеримент з UNASUR, що пропонує інтеграційну модель міждержавних взаємовідносин засновану на ідеях пошуку середнього арифметичного між політичними блоками, що існують на території Латинської Америки, спираючись на культурно-цивілізаційну єдність не ігноруючи при цьому факт субрегіональних відмінностей. У кінці 2004 року, у Куско, колишній стародавній столиці імперії інків, уряди південноамериканських держав засвідчили свій намір створити Співдружність Держав і надалі чотири роки потому запропонували утворити Союз південно-американських націй, УНАСУР. Масштабна історична трансцендентність удосконалених стадій економічної, соціальної і політичної інтеграції. Основи такого рішення полягали у історичних витоках інтегруючих елементів себто держав Латинської Америки, процес, що ґрунтується на засадах традицій міжнародного мирного співіснування і при обставинах існування великого розмаїття чисельних націй, які проживають разом на одній державній території. Із часів Конкісти Латинська Америка має не статичні і диверсифіковані моделі культурної подібності. Гонзало Кастельянос наголошує на тому, що альянс засадою якого є спільні культурні і історичні риси народів, які його складають створює можливість для Латинської Америки вирішити спільну проблему соціального відчуження у регіоні, а також підлеглу і залежну позицію щодо центрів сили світу. Виклики із якими зтикається регіон, економічна рецесія, що поступово переходить у стагнацію, та прогавини між постулатами парадигми соціальної правової держави та дійсністю є результатом спільної регіональної маловідповідальності і мають одні й ті ж самі витoki, а тому маломожливо, що будь-яка держава регіону притримуючись відгалуженої і ізольованої позиції зможе вирішити ці проблеми. Ініціативи щодо міжнародного і державного управління. Багато з цих категорій ґрунтуються на “історичній іспанській спадщині” що стало результатом історичної цінності. Можуть бути визначені відповідно до національних законів. Якщо альянс латиноамериканських держав буде діяти відповідно до того, що затвердили їх

уряди у регіональних пактах, особливо уважно ставлячись до концепту культурного зближення, ситуація у якій знаходиться культурна сфера у кожній країні має бути частиною взаємної проінформованості.

Висновки. Отже, такі елементи як спільна культурно-цивілізаційна приналежність, у свій час антиіспанізм і на сучасному етапі антиамериканізм сформували особливе світосприйняття населення, що населяє Латинську Америку, та організували відповідним чином структуру регіональної підсистеми міжнародних відносин. Світові підсистеми відчуючи на собі вплив трансформацій на макрорегіональному рівні. Регіональна інтеграційна взаємодія бере свій початок у 1950-х роках, пройшовши період “старого регіоналізму” і “нового регіоналізму” Латинська Америка перейшла до нового типу інтеграційної взаємодії у якій особливі позиції зайняли політичні і ідеологічні фактори. Інтерес саме до охорони культурної спадщини у Латинській Америці розглядається в рамках єдиного регіонального культурного надбання, що не має аналогів подібного масштабу, що є охарактеризованою ідеологічним фундаментом. Проблема виходить і на регіональний і на глобальний рівень з огляду на специфічну роль, що її має культурний спадок Латинської Америки як частини світового спадку взагалом і як елементу культурної самосвідомості. Аналізуючи проблему охорони культурної спадщини мало говорити лише про ідеологічну складову, у латиноамериканських наукових працях разом із політичними питаннями обов'язково пов'язують із соціальними, економічними. Складна структура питання, що пов'язує внутрішню і зовнішню політику держав поєднуючи їх у загальнорегіональну заторкають культурно-релігійні і політичні процеси у Латинській Америці, прояви певної континентальної свідомості у культурі та політиці, що говорить на користь специфічної цивілізаційної ідентичності латиноамериканських спільнот, тобто на можливість створення нової регіональної цивілізації у сучасну епоху.

Список використаних джерел

1. Давыдов В.М. Цивилография и цивилизационная идентификация Латино-Карибской Америки. – М. : ИЛА РАН, 2006. – 52 с.
2. Исэров А. А. США и борьба Латинской Америки за независимость, 1815 - 1830 / А.А. Исэров. - М.: Русский Фонд Содействия Образованию и Науке, 2001. – 480 с.
3. Callot E. Civilisation et civilisations: Recherches d'une philosophie de la culture. - P. : Berger-Levrault, 1954. – 229p .
4. Salazar J. M. El latinoamericanismo como una idea política / J. M. Salazar // en M. Montero, I. Martín-Baro (eds.). Psicología Política Latinoamericana. – Caracas: Panapo, 1987. – 76-88 p.
5. Subercaseaux B. Nación y cultura en América Latina: diversidad cultural y globalización / B. Subercaseaux//. – Santiago: Lom Ediciones, 2002. – 76 p.